
ТЕМА VI

ОД СВИХ НЕВОЉА КОЈЕ
СУ МЕ МОГЛЕ ЗАДЕСИТИ
У ЖИВОТУ НЕМА ГОРЕ ОД
ОВЕ:
ДА ЗАРАДИМ ТОЛИКО
ДА ВИШЕ НЕ МОРАМ
ДА РАДИМ

Милинко Стефановић, *Некоме жеља, другоме вишак*

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

НЕ ПОТОНУТИ У НЕРАД, ЛЕЊОСТ И ДОСАДУ

Када сам сестри казала тему о којој ћу вама говорити, реаговала је баш као и ја када сам је први пут прочитала. Шта је ту несрећа? Ако неко од вас није добро чуо, да поновим: „Од свих невоља које су ме задесиле у животу, нема горе од ове да зарадим толико да више не морам да радим.” Пажњу нам логично привуче реч несрећа и на памет нам пада лоше што нас може задесити: болест, смрт, песимистичка слика будућности. Ум младог човека се брани, мозак не престаје да ради. Е, дођосмо до кључне речи – рад, мислим, активност физичка или умна. Уз изговорену кључну реч рад, логично за човека 21. века везује се реч зарада. Она је најкључнија многима данас, нажалост, а и одувек је пара вртела тамо где бургија не може, зар не? Нико од вас није одмахнуо главом. Сви смо свесни феномена потрошачког друштва у коме живимо. Од рада до зараде пут је дуг, напоран и тежак, свакако.

Претпоставимо да нам се посрећи. Вредно смо радили, радили и зарадили-својим радом. Имамо добит, зараду-профит. Новац у рукама. Капитал.

Ее, сад можемо да седнемо и уживамо, одмарамо, да се као Паја Патак купамо у свом новцу. Можемо ли? Мислим можемо, али прети нам могућност да се претворимо у Кир Јању, или још горе, да потонемо док се купамо.

Још један пример. Од рада до зараде пут је, рекох, дуг и напоран.

Родимо се и да бисмо проходили радимо на томе, да бисмо проговорили, такође. Радимо, радимо да будемо што бољи. Школа основна, средња, висока, мастер, докторат, и претпоставимо да нам се труд исплати. Имамо титулу, објављене тезе, књиге. Имамо добит, зараду, профит, Титулу у рукама.

Е, сад можемо да седнемо и уживамо, одмарамо, и да се као многи заборављени купамо у слави. Можемо ли? Мислим можемо, али прети нам опасност да потонемо у нерад, лењост и досаду. Тешимо

ОГЛЕДАЛО

се. Исплатило се пропуштање небитних ствари, ситница у којима нисмо уживали да бисмо радили и достигли циљ. Нема везе—сад смо богати. Новац у рукама.

Е, онда, давночитани, за лектиру или своју душу, Андрић проговори: „Бити сиромашан је стање духа.” Демокрит дода: „Једина разлика између богатог и сиромаша је у томе што се сиромаш нада следећем, obroку, док је богаташ закупљен претходним.” И онда схватимо, Зарадили смо. Стали смо. Не морамо више да се мучимо, не осећамо, не надамо се и не верујемо. Да ли живимо? Не. Правим животом, свакако не. Осиромашили смо у тренутку. Враћамо се уназад. Зато мудар човек—обе речи су кључне и мудар и човек, наставља, заправо, не престаје да ради, да употпуњује своје знање, живот, као и животе људи које воли. Ради, воли, нада се, верује, осећа..живи, правим животом. Побеђује у вечној борби, игра се са својим унуцима, ако већ није са вршњацима.

Дакле, није срећа купати се у парама, титулама, срећа је живети и радити, у старости живети пуним, правим, активним животом. Такву старост треба сви да желимо. Зато се моја и ваша, значи наша младост радом бори против времена, ево у помоћ опет Андрића: „Када паметан заћути, будала проговори, а фукара се обогати.” Наша младост се овде, сада, не само речима, бори и ствара. Ствара људе који ће бити богати, којима на памет не пада да икад престану да се боре, воле, радују, раде, осећају, побеђују, бришу несрећу.

Тијана Јовановић

Текстило - техничка и пољопривредна
школа „Деспот Ђурађ” Смедерево

Ментор: проф. Оливера Ђерић

VON ALL DEN SCHWIERIGKEITEN, DIE MIR IN MEINEM LEBEN PASSIEREN KÖNNTE, NICHT SCHLECHTER ALS DIESE, UM GELD ZU VERDIENEN, SO DAS ICH NICHT MEHR ARBEITE MÜSSE

Wenn ich meine schwester sagte, das thema von der ich sprache, reagierte genau wie mir, als ich zum ersten mallas. Was ist das problem? Wenn einer von euch nicht gehört hate, wieder: „Von all den schwierigkeiten, die mir in meinem leben passieren könnte, nicht schlechter als diese, um geld zu verdienen, so das ich nicht mehr arbeits müsse.“ Unsere aufmerksamkeit wird in der regel gewinnen wort probleme und denken sie an uns fallen schlecht, die zu uns: krankheit, tod, pessimistisches bild von der zukunft. Der geist eines jungen mannes, sich zu verteidigen, stoppt das gehirn funktioniert. E, blättern sie die schlüsselworte zu arbeiten. Ich meine, die tätigkeit, körperliche oder geistige schlüssel für das gespröchene wort, logisch für das 21. jahrhundert ist mit dem wort gewinn verbunden. Das ist wichtige heute sind viele, leider, und geld hat immer drehte wobei bohrer, nicht. Keiner von euch schüttfüe denkopf?

Wir alle kennen das phänomen der konsumhe-sellschaft, in der wir leben. Von arbeit bis ergebnis die strasse ist lang, mühsamen und schwierigen. Lassen sie uns annehmen, dass wir glück haben.

Worth wir gearbeitet und verdient. Wir haben gewinn. Geld in den handen. Jetzt können wir uns setzen und genießen und ruhen.

Wie die dagobert duck in seinem geld schwimmen. Können wir? Ich denke, wir können, aber bedroht unsere fähigkeit, in Kir Janja konvertieren, oder noch schlimmer, nach unten, bis die schwimmen zu

SPIEGEL

gehen. Von der arbeit bis ergebnis noch einmal sageich. Die strasse ist lange.

Wir werden geboren, und wir begannen zu fub an denen wir arbeiten, zu sprachen, auch. Wir arbeiten daran besse zu sein. Wir haben einen titel, veroffentlicht thesen, bücher. Wir haben gewinn. Titel in deu händen.

Jetzt können wir uns hinsetzen und genieben, ruhe, und dass so viele vergessen, baden in der Herrlich keit. Können wir?

Ich denke, wir können, aber zu bekommen, um das risiko, dass durch die senke in arbeit faulheit und langeweile. Wir bemühen für. Trivale dinge, kleine dinge zu bezahlen, dass wir schiebrdu, wir taten und das ziel zu erreichen. Hat nichts mit, dass wir reich sind zu tun. Geld in die hände. Und was ist mit dem dingen, die man nicht kaufen kann?

Und dann langen lese, zum lesen oder deine seele, Sprach Andric: „Arm istein zustand des geistes.“ Demokrit fügte hinzu: „ Dereinzige unterschied zwicchen den reichen und den armen hoffen nächste rate während der reiche mann mit der vergangenheit baschäftigen.“ Und dann wir verstehen. Wir haben geld, wir stoppiren, nicht die mühe machen, nicht das gefühl, nicht hoffen und glauben. Leben sie wir?Ja. Aber das wirkliche leben, sicherlich nicht. Wir wurden in den moment schlecht. Wir kommen wieder zurück. denn wenn mann nicht vorher weib, sicherlich nach hinten.Daher ein weiser mann- beide wörter sind der schlüssel, und ein weiser mann, und er fährt fort, nicht zu verbessern, und das leben der lieben. Es arbeitet, liebt, glaubt nun, lebt das wirkliche veben. Siege in den ewigen kampf, spielt mit seinem enkel, wenn eb nicht mit ihmem kollegen. So ist es nicht viel glück haben, eine menge geld und titel, das glück zu leben und zu arbeiten, immer zu leben eine vollständige, wahre und aktives leben. Erwerben weitere. Aber nicht das geld, nicht zu nur geld. Es ist gut zu haben, aber nur, wenn über die mittel, nicht das ziel. Denn es ist mein und dein, wird bedeuten, unsere.

Fugendarbeit kämpfen gegen die zeit, hier zu helfen, wieder Andric, wenn smart halt die klappe, narr spricht, ein runt reichen.Unsere jugend, hier, jetze, beginnen den kampf, trat auf die lange. Und schwerice reise. Beginnt zu brvuerben, nicht nur um geld zu verdienen. Im laufe der zeit werden wur. Die erfahrung, dass wiessen, frennde, und famillien zu bereichern. So, das ist reichtum.

Tijana Jovanovic

Schule für Textiltechnologie und Landwirtschafts-
schule "Despot Djuradj" Smederevo

Mentor: Prof. Olivera Djereic

Übersetzt von **Jovan Markovic**

НОВАЦ НЕ ТРОШИМО САМИ

Још од малих ногу, родитељи нас уче како би требало да заврши-мо школу, добро учимо, завршимо факултет и живимо и радимо тако да ништа не фали нашим породицама и нама. Међутим, поред све те приче увек додају и реченицу „Паре нису све у животу”, и тако нас потпуно збуне.

Када сам био мали, добио сам жељу да postanем лекар. Да носим бели мантил, будем у могућности да помажем људима, а успут за своја хумана дела и да примам плату. Чинило ми се као идеално занимање и остало оно чему тежим и дан- данас.

Ту мој сан почиње да се развија, а амбиције добијају несразмерну величину.

Након завршеног факултета и неколико година напорног рада, отворио бих своју ординацију, затим мању болницу и на крају постао директор највећег ланца болница под називом „Nikolić Medical”. Толико сам утонуо у своја маштања да сам чак смислио и назив, што је само доказ колика је жеља да се постане успешан и да се након толиког напорног рада оствари оно чему тежим, а то је да зарадим толико да више не морам да радим.

У свим благодатима живота никако не бих уживао сам. Увек бих уз себе имао најлепше припаднице женског пола и друштво које би било спремно да испрати мене и моје жеље. Једина обавеза која би ми остала је да саслушам своје запослене и подређене како изговарају само једно „Да, шефе! „. У мом речнику више не би постојала реч „НЕ”.

Од мене се очекује да део свог богатства поклоним у хуманитарне сврхе. Мислим да бих то урадио само да не бих морао да размишљам о томе, већ о много важнијим стварима. Да ли ћу овог јутра за доручак пити цеђену наранџу или грејпфрут, или ћу ипак „скокнути” приватним авионом до Лас Вегаса? Новац се ипак неће потрошити сам. Оне дане када сам уморан, проводио бих код куће у друштву Рађена, док грицкамо чипс, гледамо „ 24 минута са Кесићем „, или бар док не дође Лукас, након завршеног концерта. Тада забава може да почне.

Почео бих да се бавим политиком, како бих срео веома различите људе, различитих интересовања, са истим циљем као и ја - да

ОГЛЕДАЛО

још мало повећају своје богатство, јер „од вишка глава не боли”. Неки би рекли како то није баш легално, али свакако су све највеће благодати живота сумњивог порекла. Многи то неће ни приметити, јер људи као ја су омогућили да оне изгледају легално.

Сиромашним људима око мене неће сметати моје богатство, јер ће и они моћи да уживају у мојој забави слушајући сваког викенда другог фолк певача уз бесплатна алкохолна пића и роштиљ, јер сам и ја човек из народа и знам како да уз добар провод скренем људима пажњу са важнијих тема, уз то стичући углед, како се уз довољно напорног рада може стићи до тог нивоа да имате толико да више не морате да радите.

Марко Николић

Пожаревачка гимназија Пожаревац
Ментор: проф. Биљана Миловановић Живак

ГОСПОДО МИЛИОНЕРИ, ДОЗВОЛИТЕ ДА ВАМ СЕ ОБРАТИМ

Даме и господо милионери, ви уважени људи који сте своје империје стекли на непознат начин и преко ноћи, имам потребу да вам се обратим.

Прво и основно питање, од многобројних питања која ми се мотају по глави, је: да ли сте икада осетили кривицу зато што сте се, гладни новца и жељни славе, одрекли свих моралних вредности? Да ли сте се због тога икада осетили као људски отпадак, промашај? Јер, да сте оно што имате стекли на сасвим поштен начин, у вашим животима не би остало места за бахато понашање.

Да ли знате какве личности су човечанству поклониле револуционарна научна открића и врхунска уметничка дела? То нису биле особе које су себи могле да обезбеде кућне помоћнице, батлере, шофере, лимузине и виле с базенима. То су личности које су морале *заиста* да раде како би могле да преживе, особе које су биле вођене идеалима; не жељом за новцем. Идеалима!

С обзиром на то да сте стекли невероватне количине новца, остварили сте свој животни циљ и заједно с капиталом стекли могућност да не морате да радите ниште. Није ли живот савршен? Наравно, повремено морате да учините потез којим ћете „оплодити” своје благо, а наивним смртницима испирати, изнова и изнова, већ превише отупеле мозгове. Нестаје вам пара? Никакав проблем, отворена су вам многа врата. Увек можете ушетати у кућу Великог брата, и онда тамо не радити ништа. Само правити будалу од себе.

Све водитељке и естрадне уметнице Србије – чујте и почујте! Да ли сте знале да постоји невероватно лак начин да се слепим људима представите као интелектуалке, а у исто време и да зарадите? Објавите срцепарајући љубавни роман. А ви који сте успели да стигнете до саме власти, имате могућност да до краја живота *ајсолујно* ниште не радите – једино што морате да бисте сачували своје богатство је да лажете.

ОГЛЕДАЛО

Вас даме и господо, никаква невоља није снашла, напротив. Сами сте испрограмирали своје мозгове тако да вас уопште не дотиче то што сте потпуно друштвено бескорисни. Ви чак уживате у томе! Ви који имате децу – да ли сте икада размишљали о томе да целокупном друштву шаљете сасвим погрешну поруку о томе како би живот требало да тече? Наравно да нисте. Јер вас није брига. Никаква невоља није вас снашла, не... Ви сте снашли људство. Кратко и јасно – ви сте отров за људске умове.

Невена Грујић

Зрењанинска гимназија Зрењанин
Ментор: др Наталија Лудошки

РАДИТИ, ДИСАТИ, ЖИВЕТИ

Свако од нас, био физички радник, или ради у канцеларији, или још иде у школу, маштао је барем једном живот без обавеза и рада, живот у коме се играмо, забављамо и не морамо ништа да радимо.

„Туђе воће је слађе” - тако гласи једна од најцитиранијих реченица у народу. Ми можемо бити задовољни како живимо, али увек завидимо оном испред нас, оном ко мање ради, а већим парама барата. Зато, као крајњи циљ, јер је недостижан, замисао је да поседујемо толико пара да не морамо да радимо.

А зашто тако размишљамо? Зашто је материјално богатство толико битно да нам се меша у лични живот и узурпира га, чинећи га тежим и компликованијим него што треба да буде? Зато што је за новац потребан рад! Како ми заправо гледамо на рад?

Карл Маркс објашњава поделом времена просечног радника на слободно време и на период рада. Човек жртвује добар део дана да би остатак провео како жели, обезбеђен финансијски.

Али, то је то - „жртвује”! Људи гледају на рад површно, само да Одраде, и Зараде. Ми видимо само једну страну - „отуђени рад”. Човекова душа се не развија, него убрзано стари. Да, постајете старци, као што човек расте до двадесетих, а затим постепено, брже или спорије смањује и пропада. Отуђени рад је катализатор у душевном старењу, немамо времена за нова размишљања, нове идеје, нове димензије наших умова. Оно за шта имамо времена, недовољно је.

Ипак, ни нерад није право решење. Он подразумева оно што му је у имену – ништа не радимо. Фудбал играмо јер, јелте, треба ипак некако испунити време. И друге активности на тај начин обављамо, површно. Површност ништа не развија, јер свака област има своју дубину. И даље смо у процесу убрзаног старења. Шта је онда лек овој болести?

Одговор је – рад. Не рад као онај на који смо навикли, него један други, онај који доноси други вид зараде.

ОГЛЕДАЛО

Зарада није нужно новац. Наш разум је банализује, редукује на најпростији чинилац – чинилац животне сигуности, а испред њега је самооствареност, читање књига, писање песама, свирање музике, проналажење нових закона, патентирање нових машина, уређаја, идеја. Значи, уметност и наука обликују човека, оно што истражује или смишља краси њега лично, и даје му уникатну вредност у друштву. Зарада, за-рад, је у ствари испуњеност душе тиме што смо постигли, новим спектром душе, значај који носимо колико год мали да је.

То је прави рад. Колико год да радимо, радићемо да унапредимо себе, имали 20, 30, 40 или 50 година, небитно је. Производ је нешто што радимо за себе, ОНО је ПРОИЗВОД наших вечитих растућих свести, умова, универзума у нама. Наш рад, наше време, наш живот не трошимо механички, као роботи, не жртвујемо, не траћемо наше постојање, него га употпуњујемо и остављамо лични допринос, печат пријатељима, породици, деци, да наставе нашим корацима, и колико год тешко да је, спокојно кажу: „Живот је добар!”

„Живети, то не значи дисати, него радити!”

Стефан Ђорђевић

Математичка гимназија Београд

Ментор: проф. Синиша Митрић